

карашь и тиришь; прѣди да му ся погрыжишь за духа, погрижи му ся пръвѣ за тѣло-то, зачто-то ако му бѣде тѣло-то доста ягко, то ще-бы и за духа му лесно.

Изобщо гядай да удрьжишь дѣте-то не на силѣ весело, остави го на слънце на младость-тѣ, не искай отъ него да бѣде то повече нѣчто отъ дѣте, не го подсѣщай чясъ по чясъ, не му ся карай, гядай да му врьвишь колкото бива по вольѣ-тѣ; нѣ кога поиска нѣчто пакостливо, или което не бива и не може да му ся даде, тогава го посрѣщни съ *не*, па никакъ ся не помѣтай отъ думѣ-тѣ си. На такъко отсѣчено *не* дѣте-то ще ся покори много пѣлесно, а не кога му ся каже съ двоение: *можя-ще* или кога ся залисва съ приказки и съ галение. Много майкы злѣ правятъ кога отъ много реваніе, плаканіе и драніе на дѣтца-та си найпослѣ пристаятъ да имъ допустятъ или дадѣтъ онова, что-то единъ пѣтъ имъ сѣ вече забранили. За това не имъ бранѣте, нито заповѣдайте нѣчто безъ да имате за това причинѣ; нѣ чтото еднаждъ кажете, на него остаяйте цврѣсти.

Прьво-то въспитаніе, прьва-та основа на душевно-то просвѣщеніе, иде отъ майкѣ-тѣ. А камъ да е дѣте-то съ тѣхъ честь та майка му да бѣде доста просвѣтена, па и да ѝ иде отъ рѣцѣ! Когато напр. на расходъ майка-та умѣе да отговаря сполучено на всичко, что ѣъ запытва дѣте-то ѝ, то тамъ, дѣто си играе, дѣте-то колко ли нѣчто бы могло да научи, та да си избыстри ума и да си облагороди срьдце-то!